

BỘ IV – Giang Biên Nhất Phá Mỹ Nhân Tâm

Hồi 4

Thất Hồn Dao Pháp

1.

Khi kiếm trên tay Lãnh Huyết bị hai thanh đơn đao của Tập Tiểu Phong, Tập Anh Minh đánh bay, trận chiến giữa Thiết Thủ và Đường Thất Kinh cũng có chuyển biến mới.

Đường Thất Kinh cũng dùng Thất Hồn Dao Pháp! Nhưng Thất Hồn Dao Pháp của y so với Tập Tiểu Phong, thì giống như đà điểu so với gà con vậy, tuy cùng là điểu, nhưng sự khác biệt quả thật quá lớn! Đao của y giống như một người say rượu thất hồn vậy,,tả một đao, hữu một đao, tiền một đao, hậu một đao, hư một đao, thực một đao, đao thế phiêu hốt, tầng tầng lớp lớp, trùng trùng điệp điệp, khiến người ta không thể tránh né, cho dù tránh né cũng tránh né không nổi.

Thiết Thủ không tránh né, chàng lấy trầm ổn làm chủ, dĩ bất biến ứng vạn biến, kiến chiêu tiếp chiêu, cố thủ chỗ yếu hại, Thất Hồn Dao Pháp của Đường Thất Kinh, thủy chung vẫn không thể công phá qua đôi thiết thủ vững như thành đồng của chàng.

Nếu Đường Thất Kinh chỉ dựa vào Thất Hồn Dao Pháp, muốn làm gì thật sự Thiết Thủ là điều không thể.

Nhưng Đường Thất Kinh là người của Đường Môn, người của Đường Môn đều biết sử dụng ám khí của Đường Môn. Mà ám khí của Đường Môn không nghi ngờ gì nữa chính là một thứ khắc tinh mà người trong giang hồ đau đầu nhất. Đường Thất Kinh vừa vung đao, vừa ném ám khí.

Song thủ của Thiết Thủ toàn lực khống chế công thế của Thất Hồn Dao Pháp, vừa dịch chuyển vị trí, tránh những ám khí tẩm đầy chất độc của đối phương. Chàng vừa tránh né, vừa ứng chiến, cuối cùng đã lọt vào giữa trung tâm sáu mươi tư chiếc ghế. Vừa nhận ra điều này, chàng lập tức biết ngay có chuyện chẳng lành, bởi vì chàng phát hiện, không chỉ có một Đường Thất Kinh.

Đường Thất Kinh chợt biến thành hai, rồi thành vô số, có lúc đứng trên một chiếc ghế điêu khắc tinh tâm tỷ mĩ tấn công mình, có lúc nấp sau chiếc ghế lớn bằng gỗ tử đàn đánh lén, có lúc lại từ trên thành chiếc ghế mây cao giáng xuống, có lúc thậm chí

ngồi trên thái sư yếm áo toán hai chân mình! Tại sao lại như vậy? Đường Thất Kinh đương nhiên chỉ có một, không thể có hai hay nhiều hơn. Hiện tượng này, là sau khi Thiết Thủ lọt vào giữa đám ghế mới xảy ra.

Thiết Thủ lập tức hiểu ra, mình đã bị hãm vào trong trận thế. Những chiếc ghế xếp đặt không theo một quy luật nào này là một thứ trận thế. Trong trận là vô số mặt gương phản ánh hình bóng Đường Thất Kinh tấn công mình, đồng thời cũng là một bức tường lớn, ngăn cản chàng phản kích Đường Thất Kinh. Thiết Thủ nghĩ đến rất nhiều những trận pháp lợi hại trong truyền thuyết của Đường Môn, thậm chí cả đại hiệp Tiêu Thu Thủy năm xưa cũng đã từng bị những trận thế này vây hãm, trong lòng không khỏi thâm kinh hãi. Hiện giờ chàng đang ở trong tình cảnh chịu đòn, phải chống đỡ với những đòn tấn công liên tiếp của Đường Thất Kinh. Nếu phải lúc bình thường, chàng hoàn toàn có thể đá bay những chiếc ghế này ra, hoặc dùng chưởng lực phá hủy từng chiếc một, thế nhưng đao pháp lang độc của Đường Thất Kinh và những thứ ám khí khó thể đề phòng giấu trong tay áo, không ngừng công tới, khiến Thiết Thủ vô phương xuất thủ hủy ghế... tình thế càng lúc càng nguy cấp.

Võ công của Thiết Thủ và Đường Thất Kinh vốn không hơn kém nhau là mấy, nhưng sau khi lọt vào trận thế, chàng đã lọt vào thế hạ phong tuyệt đối.

Đao quang của Đường Thất Kinh dày đặc như nước, đao ý huyền ảo, nhưng song chưởng của Thiết Thủ thủy chung vẫn chế trụ được đao quang.

Đúng vào lúc này, lại có thêm một đạo đao quang nữa loé lên như thiểm điện.

2.

Đao ở đâu ra.

Kỳ thực đao quang phát ra từ phía Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết lùi lại giá binh khí, đưa tay ra rút lấy một thanh đao, rồi lại lao vào quyết chiến với Tập Tiểu Phong, Tập Anh Minh.

Lãnh Huyết là kiếm thủ nhất lưu, nhưng đao pháp của chàng không cao minh như kiếm pháp, vì vậy mới đấu mười lăm mười sáu chiêu, đao đã thoát thủ bay đi.

Nhưng Lãnh Huyết lập tức nhặt lấy một thanh đao khác.

Nếu lần này Lãnh Huyết không phải đối phó với Thất Hồn Dao Pháp nguy dị linh động nhất vô lâm, thì chỉ cần chàng có dao trong tay, nhất định có thể tiếp tục chiến đấu.

Nhưng Thất Hồn Dao Pháp quả thực quá phiêu hốt, quá tinh diệu, vậy dao của Lãnh Huyết vừa bị cuốn vào dao quang của Tập Tiểu Phong và Tập Anh Minh, thì liền giống như một cây đu đủ bị nghiền nát, lập tức gãy đoạn.

Lãnh Huyết phản ứng cực nhanh, lại lấy một thanh dao khác.

Tập Tiểu Phong và Tập Anh Minh đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng lao lên, dao quang cuộn cuộn như sóng.

Lãnh Huyết hét lớn, dao cản hai người, đứng vào sát na đó, chàng chợt cảm thấy tay mình nhẹ bẫng.

Thì ra cán dao vào thân dao không hề dúc liền với nhau, mà chỉ dính tạm bợ mà thôi, vì vậy mới vừa vung mạnh, lưỡi dao đã bay vút đi, thế nên trên tay chàng chỉ còn lại trơ lại chuôi dao không.

Cũng có nghĩa là, Lãnh Huyết đang sử ra một chiêu dao, nhưng không có dao, chỉ có cán dao.

Dao vốn dài ba xích ba thốn, giờ đây thân dao đã bay đi, chỉ còn lại cán dao không đến ba thốn trong tay Lãnh Huyết.

Cực thế này, dù đối lại là bất cứ người nào, cũng phải ngậy người ra, vậy mà lúc này công thế lảng lệ của Tập Tiểu Phong và Tập Anh Minh lại ào ào ập tới.

Thế nhưng Lãnh Huyết hoàn toàn không ngạc nhiên, thậm chí cả ngậy người cũng không có, tuy chàng có hơi chau mày vì trên tay đột nhiên nhẹ bẫng, nhưng chiêu thức vẫn không hề dừng lại, thậm chí không vì vậy mà chậm đi, ngược lại còn gia tăng tốc độ.

Chàng vốn chém một dao về phía Tập Anh Minh, lúc này cả tốc độ và lực đạo đều tăng, dao thế vẫn tiếp tục chém tới.

Lần này thì đến lượt Tập Anh Minh giật mình chấn động.

Trong nháy mắt, cán dao trong tay Lãnh Huyết đã kích trúng Thiên Linh Cái của y, lực đạo một kích này có thể nói là cực lớn, cán dao cơ hồ như đã đâm xuyên qua vào xương sọ Tập Anh Minh.

Tập Anh Minh đương nhiên là chết ngay tại chỗ. Y vừa chết, một dao chém về phía Lãnh Huyết cũng mất đi sức mạnh, cánh tay mềm oặt, dao rơi xuống đất.

Nhưng Lãnh Huyết cũng trúng một dao.

Chàng nhất kích đắc thủ, hạ được một kinh địch, nhưng trong tay không có binh khí, nên chỉ kịp nghiêng người né tránh, một đao của Tập Tiểu Phong đã quét trúng eo hông chàng, để lại một vết thương dài trên đó.

Lãnh Huyết đau đớn gầm lên một tiếng, cùng lúc ấy chàng cũng nghe thấy Tập Mai Hồng hét lớn: “Đại ca, dừng... dừng... dừng giết y...”.

Lãnh Huyết phấn chấn tinh thần, vận tụ công lực tiếp tục ứng chiến với Tập Tiểu Phong. Chàng xưa nay nổi tiếng liều mạng, thương thế càng nặng, đấu chí càng cao, những hảo thủ võ công cao hơn Lãnh Huyết cũng đều phải sợ chàng, nguyên nhân chủ yếu không phải vì võ công, mà là vì tính cách và những chiêu thức liều mạng bất chấp tất cả của chàng.

Đối với Lãnh Huyết mà nói, sau khi thọ thương... ác chiến mới thực sự bắt đầu.

Thế nhưng lần này, không chỉ là ngoại lệ, mà còn ngoài cả sự dự liệu của chàng.

Lãnh Huyết vừa muốn quay người lại, thì cảm thấy eo hông mình đau rất tới thấu tim gan, cơ hồ như muốn làm chàng ngất đi vậy.

Lúc này chàng mới nhìn thấy vết thương của mình, máu chảy không ngừng, nghiêm trọng hơn là máu chảy rất mạnh, tựa hồ như một dòng suối vậy.

Lúc này, bên tai chàng chợt nghe một trận cười điên cuồng.

Lãnh Huyết biết đó là tiếng cười của Tập Tiểu Phong.

Địch nhân lúc nào cũng có thể lấy mạng chàng.

Lãnh Huyết lập tức muốn bật dậy phản kích, chẳng ngờ, vừa mới dụng lực, vết thương đã bắt đầu chảy máu, bỗng chốc liền chảy ra như suối, bắn ra xa cả ba thước, bất cứ người nào bị mất máu nghiêm trọng như vậy cũng khó mà chịu đựng nổi, cho dù là Lãnh Huyết, con người được đúc bằng thép cũng vậy.

Không ngoại lệ, Lãnh Huyết lập tức cảm thấy trời xoay đất chuyển, nếu không phải Lãnh Huyết, mà là người khác, thì sớm đã hôn mê bất tỉnh từ lâu rồi.

Lãnh Huyết kêu lên “a” một tiếng rồi ngã nhào.

Chàng vừa ngã xuống, máu tập tức chảy chậm lại, chỉ lúc huyết mạch không chảy gấp, vết thương mới có cơ hội khép lại mà thôi.

Chợt nghe Tập Tiểu Phong cười cười nói: “Phàm là người trúng phải Thất Hồn Đao Pháp, bất luận là thương thế nặng hay nhẹ, đều mất đi năng lực chiến đấu, trước khi vết thương khép lại, trong một canh giờ, không thể vận lực, bằng không sẽ xuất huyết mà chết”.

Y cười như điên như cuồng: “Một canh giờ!... Một canh giờ đủ để ta giết người một trăm lần, chém người một ngàn đao rồi”.

Lúc này Lãnh Huyết chợt cảm thấy vô cùng hối hận. Giá binh khí trong đại sảnh rõ ràng là bố cục đã được sắp đặt từ trước, bọn Đường Thất Kinh đã liệu định chàng và Lãnh Huyết sẽ tới đây, hơn nữa còn biết khó mà tránh khỏi một trường long tranh hổ đấu, vậy thì, tuyệt đối không thể sắp đặt những thứ có lợi cho địch nhân ở đây được.

Thất Hồn Dao Pháp rõ ràng là một thứ đao pháp đặc biệt có thể đánh bay binh khí của địch nhân đi, bên trong đại sảnh bố trí giá đao, hiển nhiên chính là để dẫn dụ địch nhân trong tay không có binh khí lấy đơn đao trên giá, tất nhiên là trên đơn đao đã gở thủ đoạn. Vì vậy ngay từ lúc bắt đầu, Lãnh Huyết đã đặc biệt lưu tâm.

Thanh đao đầu tiên, bình thường. Thanh đao thứ hai, vô sự. Đến thanh đao thứ ba, quả nhiên đã có chuyện.

Nếu đổi lại là người khác, thanh đao trong tay coi như không có, ắt hẳn khó tránh khỏi bất ngờ mà chết dưới đao của Tập Tiểu Phong và Tập Anh Minh, nhưng Lãnh Huyết ngược lại đã lợi dụng tâm lý nắm chắc phần thắng của đối phương, để giết chết Tập Anh Minh.

Đáng tiếc là chàng vẫn bị Tập Tiểu Phong đả thương.

Đến giờ chàng mới hiểu, tại sao tất cả các đối thủ trên lôi đài tỷ võ của Tập Bôn Long năm xưa, một khi thọ thương đều không thể gượng dậy được. Thì ra Thất Hồn Dao Pháp của Tập gia, mỗi một đao xuất ra, lưỡi đao đều rung lên với tốc độ cực nhanh, hơn nữa lại cực kỳ mãnh liệt, khi quá chiêu giao thủ với địch nhân thì điều này không có công hiệu là mấy, nhưng một khi chém trúng địch nhân, bất kể là vết thương của đối phương nặng hay nhẹ, chỉ cần thấy máu, sẽ lập tức khiến huyết quản hình thành vết răng cưa, dẫn đến máu chảy không ngừng, hơn nữa lưỡi đao có thêm cả chân lực, còn làm vết thương thêm khoét rộng, chỉ cần khẽ động, lập tức sẽ gây ra tình trạng máu chảy không ngừng.

Vì thế chỉ cần bị Thất Hồn Dao Pháp đả thương, coi như đã tạm thời là phế nhân.

Vì vậy Lãnh Huyết mới thâm hối hận, nếu sớm biết vậy, chàng thà không hạ sát thủ giết Tập Anh Minh để tránh một đao này, tiếp tục kéo dài thế trận giằng co tiếp diễn

- o O o -